

Херман Вендел

Херман Вендел (8. III 1884 – 3. X 1936) е германски писател, публицист и политичар. Тој е повеќегодишен пратеник во германскиот парламент (Рахјстаг) кој добро ги познава состојбите на Јужните Славјани. Низ бројни написи во печатот и во одделни книги (1916-1936) изнесува аналитички видувања за народите на Балканот, а меѓу нив и за Македонците. Вендел се пројавува како заштитник на Македонија и на нејзиното право на суверен живот. Тој ја брани самобитноста на македонските Славјани и жестоко го осудува бугарското присвојување на Македонија. Во серијата статии, видлива е неговата широка информираност за македонските состојби и солидно познавање на веќе постојната литература за македонското прашање.

Херман Вендел е роден на 8 март 1884 година во Мец, Германско царство, во семејство на пруски службеник. По завршувањето на гимназија во родното место, студирал историја и филозофија на универзитетот во Минхен. Како студент станал член на книжевно-културниот сојуз „Млад Алзас“, го поддржувал работничкото движење и бил заговорник за француско-германско помирување.

Во 1905 година станал член на Социјалдемократската партија на Германија. Во периодот од 1910 до 1918 година бил член на Градскиот совет на Франкфурт на Мајна и на 27-годишна возраст станал пратеник на Социјалдемократската партија во Собранието на Рајхстагот.

За време на Балканските војни престојувал во Белград како воен дописник. По Првата светска војна ја напуштил политиката. Во 1920 година, како добар познавач на балканските прилики, му била понудена функцијата германски амбасадор во Белград. Тој ја одбил понудата, сакајќи да остане независен и целосно се посветил на пишувањето.

Вендел покажал голема наклонетост и интерес за југословенското движење и за проблемите на Југоисточна Европа. Материјалот и литературата опширно ги користел за пишување, но и своето познавање за јужнословјанските простори, во кои често патувал. Тој низ бројни написи во печатот и во одделни книги во периодот од 1916 до 1936 година изнесува богати аналитички видувања за народите на Балканот, а меѓу нив и за Македонците.

За да ѝ ја доближи на германската јавност и да го претстави ликот на овие народи со посебен културен развој, во голема мера запоставени, но кои се составен дел на европската култура, тој објави патописи „Од Марбург до Монастир“. Јужнословјанско патување“, „Патување низ Црна Гора, Западна Србија, Босна, Херцеговина и Далмација“, кое подоцна го обединил во книгата „По и низ славјанскиот југ“ Посебна карактеристика на неговите патописи е неговата непосредност во раскажувањето, бидејќи го опишал само она што лично имал можност да го види и доживее, нагласувајќи го она што е карактеристично за одредени области и региони и нивните жители, вешто испреплетувајќи го сегашноста и минатото.

Херман Вендел престојувал на Балканот околу 1920-тата година, за коешто напишал и книга, „Kreuz und quer durch den slawischen Süden“ .објавена во 1922 година. Во неа при

посетата на Прилеп ќе забележи: „**На мостот млади луѓе си играат, едниот не се срамеше запрашан:**

– **Јас сум Србин, но они (покажува на другите) дека се Македонци. – Од каде си?
– Од Ниш.“** Понатаму, Србинот вели дека самиот тој е стар Србин, а другите се „нови срби“ (односно, допрва треба да станат „срби“). А за посетата на Ресен вели: „...Рој момчина околу автомобилот...“ - Добро, што си ти? - Запрашав едно од нив. Тој погледна срамежливо и неразбирливо. - Тој е Турчин, викна хорот.- Аха? (до хорот) А Вие? - (ние сме) Македонци! - испукаа, како од пиштол.”

Вендел се пројавува како заштитник на Македонија и на нејзиното право на суверен живот во време кога фашизмот стапува на европската политичка сцена. Тој ја брани самобитноста на македонските Славјани. Жестоко го осудува бугарското присвојување на Македонија, поради што бил обвинуван дека се повел по гледиштата на српскиот научник Јован Цвиик. Во серијата статии, главно за феноменот на македонските Славјани, за кои Вендел смета дека се самобитна славјнска нација, видлива е неговата широка информираност за македонските состојби и солидно познавање на веќе постојната литература за македонското прашање.

По доаѓањето на нацистите на власт во 1933 година, на чело со Хитлер, тој емигрирал во Париз, каде што живеел до својата смрт. Починал на 3 октомври 1936 година во предградието на Париз, Сен Клу, Франција.

Kreuz und quer durch den slawischen Süden

Von Marburg bis Monastir – Von Belgrad bis
Buccari – Krainer Tage

Von
Hermann Wendel

*Alle Reisen der Welt existieren nur
für den, der sie selbst macht; für andere
bleibt nur das, was man durch armselige
Worte geben kann.*

Knud Rasmussen

*Nicht Reisebeschreibung, sondern das
Erinnern an Lebensstunden.*

Alfred Kerr

Frankfurter Societäts-Druckerei G. m. b. H., Abteilung Buchverlag
Frankfurt am Main
1922

Oede der Landschaft zwischen Skoplje und Prilep
schmeckt das Grün dieser Höhen wohlgefällig auf der
einmal schickt von Süden der blanke Spiegel des P
Leuchtsignale zu uns hinauf.

Den bergab Gleitenden breitet eine Ebene, freudig
Mais und Tabak bebaut, die mütterlichen Arme
Cedomir steuert durch die grünen Gärten und weiße

Resen.

von Resen und hält zu Füßen einer kleinen Kirche
samem, offenem Glockenturm; sie lohnt das Anschauen
Cedomir!

Schwärme von Buben um den Wagen.

„Na, was bist Du?“

Verständnisloses scheues Aufschauen.

„Er ist ein Türke!“ schreit der Chor.

„So? Und ihr?“

„Makedonier!“ schießt es wie aus der Pistole.

Der Herr Lehrer schlurrt neugierig herzu, eine au
Militärmütze über faltig verkniffenem Gesicht; von de
tausend Bewohnern Resens hält er ein Drittel für M
daner, die übrigen für Slawen.

„Zbogom, gospodine!“

Sonntag ist; Prilep binzelt durch halbgeschlossene Augen-
lider; die Werkstätten seiner berühmten Schmiede und Ver-
zinner feiern; die hier gefertigten Äxte und Hacken sind bis
Prizen und Skoplje begehrt. Auch die Kaulleute spielen
heute auf ihren Ruf als besonders gerissene Geschäftsmacher;
sie halten ihren *Kef*, aber von den leckeren Verdiensten des
Handels mit dem behäuteten Paprika oder mit Opium künden
längs der Oraovačka Reka reiche Häuser in hochummauerten,
grünen Gärten. Gefälliger bietet sich Prilep dar als das kaum
kleinere Veles.

Ein Pope, die Knie auf seinem Pferd angezogen, schunkelt
über den Platz. Ein Hochzeitszug überquert die Holzbrücke,
Brautpaar, Paten und Gäste städtisch aufgemacht, aber halb be-
schämt, halb stolz trägt, wohl nach alter Sitte, ein Junge einen
grodmächtigen Kuchenladen auf dem Kopf voran.

Schreiten nun dort, festlich geschmückt und ihres Schmauses
und Vergnügens sicher, Serben oder Bulgaren daher? Ver-
nimmt einen Serben, er beteuert das eine, wendet dich an
einen Bulgaren, er beschwört das andere; wenige Städte
wurden im makedonischen Nationalitätenkampf so umstritten
wie Prilep.

An der Brücke spielen Buben; einer wird durch Fragen
nicht in Verlegenheit gesetzt.

„Ich bin ein Serbe, aber das“, und er zeigt auf die andern,
„sind Makedonier.“

„Waher bist du denn?“

„Aus Nil!“

„Sind die andern nun auch Serben?“

„Ja sam stari Srbin i oni su novi Srbi“, erwidert er piffig.

„Ich bin ein alter Serbe und sie sind neue Serben.“

So ganz überzeugt sehen allerdings die „neuen Serben“
nicht aus. Zum Lohn für Aufgewecktheit und Helligkeit
aber darf er auf dem Trittbret des Wagens ein Stück mit-
fahren. Er ist der Sohn des Postdirektors, hat die Odyssee
vieler serbischer Kinder hinter sich, den Rückzug durch
Albanien, einen Aufenthalt in Frankreich, zwei Jahre davon
in Ajaccio auf Korsika.